

Ето какво пише той прѣзъ декември м. г. отъ Римъ до единъ свой приятель, до книгоиздателя г. Паскалевъ:

«За да мога да живѣя на чужбина, което съмъ рѣшилъ, азъ трѣбва да се заломя на потоянна работа, която да ми даде нуждитѣ срѣдства. Ето защо азъ влѣзохъ въ споразумѣние съ една фирма за литературна и кореспонденска работа. Работата т. е, условията ни още не сж приключени, но надѣвамъ се скоро да се свърши. Тогава при такива обстоятелства, азъ ще имамъ 250—300 лв, на мѣсець, но затова пъкъ нѣма да мога нищо да похвана»...

По нататъкъ:

«Азъ свършихъ наистина VII-та пѣсенъ на «Къ р-вава пѣсенъ», но за осмата още не съмъ се залавялъ и скоро кой знае дали ще се заломя, по причина, за което по-долу е дума. И все пакъ, надявамъ се наврѣме да успѣя и съ нея»...

Въ друго писмо отъ февруари т. г.:

«Моето условие съ шутгарцитѣ — то стои още на масата ми не рѣшено. Даватъ ми малко, за работа, която ще ми отнема всичкото врѣме. А азъ търся по-малко работа, та да си имамъ врѣме и за моята работа. Само 300 марки на мѣсець, за първата година, та сетнѣ ужъ и пр. Не съмъ скѣсалъ пазарлъка, и слѣдъ мѣсець (на пролѣтъ) види се ще трѣбва да ходя въ нѣмско лично да видя какво ще направя съ тѣхъ или съ другъ нѣкой».

И въ това положение Пенчо не се е обърналъ за помощъ къмъ никого — нито къмъ държава, нито къмъ роднини, нито къмъ приятели...

И не е ли твърдѣ жестоко, твърдѣ просташко, бихъ казалъ, това що става сега? Умира въ чуж-